

Mija KOLARIČ

1. nagrada v kategoriji 10–13 let

2100

Ne smem spet zamuditi ...

Ne smem ...

Če me odpustijo, se lahko kar poslovim od življenja. Nihče me ne bo preživljal. Na današnjem svetu mora vsak poskrbeti zase. Kolikor zaslužiš, toliko poješ, popiješ, se zabavaš, oblečeš. Ko dopolni štirinajst let, mora vsak državljani Združenih dežel sveta, kar je praktično ves svet, poskrbeti zase. Jaz sem stara štirinajst in tri mesece, približno. Srečo imaš že, če do takrat preživiš. Večina odraslih komaj preživlja sebe, potem pa jih malo zanese (v postelji, da ne bo pomote) in postanejo starši. Zato ni ravno neobičajno, da na cesti vidiš malčke, ki se derejo, ker verjetno že dneve niso jedli. Po navadi jih poberejo roboti, ki jih odnesejo na urad, kjer se odločijo, ali jih bodo obdržali in izurili za vojaka ali gospodinjjo, če je dekle, ali pa jih ne bodo pustili živeti.

»Sekunda, Evelin,« reče gospod Bahir z nejevoljnim tonom, jaz pa mu v odziv namenim samo dvignjen palec, saj sem tako zadihana, da imam občutek, da bom bruhala ali omedlela od dehidracije. Ampak tukaj ni nikoli časa za pritoževanje. Vedno hitiš, ker če ne ... tvoj težki boj za obstanek postane skoraj nemogoč.

»Kaj toliko postopaš?! Pohiti!«

»Ja, ja, saj vem,« zavijem z očmi. »Delo se ne bo opravilo samo,« ga poskušam oponašati.

Pred klančino, po kateri se pride do obdelovalnih površin in pašnikov, me že čaka Matej, ki ima bralnik čipov, ki zabeleži prisotnost in čas prihoda osebe. Matej je resnično moj vsakdanji heroj, ker je njegov bralnik nastavljen tako, da vsem zabeleži pravočasni prihod, četudi zamudiš eno uro. Tako urad nima elek-

tronskih dokazov, da je oseba zamudila, in je ne sme tožiti, odpustiti niti ji nakopati posledic zaradi zamude. To počne, čeprav je lahko odpuščen iz dovolj dobre službe, da si lahko kupi motorol (kar je za to okolico veliko).

»Danes bo dober dan,« reče in pogleda v nebo, ki je brez enega samega oblaka in še vedno malenkost rožnato od jutranje zore.

»Ne vem, ali je bil v zadnjem desetletju tukaj kakšen dan dober, in verjamem, da ta ne bo izjema,« mu odgovorim.

»Ne bodi tako negativna, vedno se lahko najde izjema. Sploh pa se je dan komaj začel. Ura je pol sedmih, ne moreš vedeti, da bo slab.«

»Potem tudi ne moreš vedeti, da bo dober,« jezikavo odgovorim in mu namenim nekoliko nesramen nasmešek, čeprav si ga nikakor ni zaslužil.

»Na to nimam odgovora. Lahko ti samo rečem, da se imej lepo,« reče z nasmehom malo preveč prijazno, tako da mi gre njegova dobrota na živce.

»Adijo,« mu ne vrnem želje o lepem dnevu in odvihram stran.

Ta teden imam na programu njivo in ne pašnikov, kar mi je bolj všeč, ampak četudi mi je eno ljubše od drugega, to še ne pomeni, da bi kaj od tega rada delala. Rada bi pisala pesmi, poezijo. Ampak na to lahko pozabim, ker v tem svetu umetnost ni dovoljena, ker moraš samo delati, delati, delati. To naj bi pripomoglo k izboljšanju Združenih dežel sveta. Dežel, zaradi katerih umirajo otroci in odrasli. Dežel, ki si ob epidemiji niso mogle pomagati, zaradi česar moramo zdaj delati vsi mi, da gospodarstvo ne propade, čeprav je že desetletja na robu propada, ampak vlada tega ne prizna,

čeprav je očitno. Epidemija je bila leta 2020 in zdaj, leta 2100, še vedno delamo kot budale na ta račun. Ker so politiki tako vzvišeni, da nočejo priznati svojega poraza, pogube.

Te misli hitro odžene, ker se mi gabi. Vlada in ta svet ne mislita. Rada razmišljam. Predvsem o tem, kako bi spremenila svet na boljše.

»Hej, zelo te pogrešam. A res nimaš časa? Vsaj malo, da te peljem okoli mesta z motorolom?« Po telefonu se pogovarjam s Sebastjanom, svojim najboljšim prijateljem. Pravzaprav se ne pogovarjam po telefonu, ampak prek čipa. Svoj čip, vgrajen v dlan, uporabljam za vse: plačilo, prejem plače, telefoniranje (ta izraz mi je zelo všeč, čeprav sploh ne vem, kaj pomeni; babica mi je vedno govorila, da so v njenih časih telefonirali z nekakšnimi telefoni), iskanje podatkov po omrežju, kjer lahko tudi vsi drugi vidijo moje podatke, kar včasih ni dobro. Dobro pa ni tudi to, da vlada prek tega ve vse o tebi.

»Ne, nimam. Resnično. Saj veš, da je ta mesec veliko uporov, predvsem proti ministru za delo Golbertu, ki mi tudi onemogoča srečevanje s tabo, ker moram delati od pol sedmih zjutraj do šestih popoldne.«

»Ja ... Res si želim, da bi ti s katerim uporom uspelo, ampak hkrati sem jezen, ker se ne zavedaš, kakšna nevarnost ti lahko preti. Oni izvedo vse.«

»Nič mi ne bo, Seb, odlično zakrivam svoje podatke.«

»Veš, bolje zate. Ne bi prenesel, če bi se ti kaj zgodilo.«

Nadaljujeva pogovor, ko hodim po ulici, v kateri naša družina živi že peto generacijo. Po opisih moje babice je bil včasih

na koncu ulice mesar in ob njem veliko stanovanjskih hiš, ne pa visokih blokov, v katerih vsak živi v trosobnem stanovanju. Na svetilkah so osvežilniki zraka, ker sta industrija in živinoreja tako nesnažni, da bi se brez njih verjetno vsi zadušili. Kamorkoli pogledaš, so ljudje, ki hitijo, ali umirjeni roboti, ki pobirajo smeti, dojenčke in kriminalce.

Pridem do našega bloka in si želim predstavljati, da je tukaj včasih stala prelepa hiša z vrtom, v kateri je živela moja babica, zdaj pa je tu ogaben blok, ki so ga poceni zgradili za delavce.

Zaprem se v svojo sobo. Čez eno uro se že začne protest: misija gospod Smrdljivec (kakor rečemo ministru Golbertu).

»Pozdravljeni. Današnja naloga je izredno pomembna, zahtevna in nevarna, zato vas prosim, da se, če niste pripravljeni tvegati, odklopite.«

Razmišljam o tem, kaj mi je rekel Seb. Ne, ostala bom.

»Kako je šlo?« Danes sem vstala bolj zgodaj, da se lahko na poti v službo pogovarjam s Seбом.

»Super. Totalno smo jim uničili sistem!« mu odgovorim izredno veselo.

»Slišal sem, da je bil ta podvig zelo nevaren,« reče zaskrbljeno.

»Ja, ampak ...« Čip se izklopi. Začutim jekleno roko, ki me zgrabi, in točno vem, kam to pelje.

»Izpustite me, pošasti!« Pristala sem na uradu za kršitve. Ujeli so me.

»Ne skrbi, ne bomo te poškodovali, želimo se samo pogovoriti o tem, kako je voditi uporniško skupino in vdreti v vladni sistem, Evelin Kolarič. Tako vendar škodujemo Združenim deželam in mi tega nočemo.«

»Nobenega sestanka nisem vodila!« rečem, hkrati pa se sprašujem: »Ali sem?« In se spomnim: Aleks, ta prasec me je zamenjal za vodjo. Ali res ne mo-

rem nikomur zaupati? In tega ni naredil v dobro vseh, ampak da bi rešil sebe. Besna sem.

»Kaj pa je potem ...«

»Priznam, vodila sem včerajšnji sestanek!« Ne bom dovolila, da ujame koga drugega.

»V redu. Pohvala za priznanje.«

»Ne potrebujem tvoje pohvale! Povej, kaj bi rad. Nočem te dolgo poslušati!« In res ga nočem. Na bruhanje mi gre, če samo slišim njegovo ime.

»Potem pa kar začnimo,« se odkakšlja, pripravljen, da me obdari s svojimi ogabnimi besedami, ko začne utripati rdeča luč in noro tuliti.

»Kaj za boga je to?! Nekakšen zvok, s katerim me boš mučil?!«

Minister je brez besed. Še bolj je presenečen kot jaz. Izkoristim njegovo odsotnost pozornosti in dejstvo, da me niso privezali (ha, idioti), ter ga s kolenom butnem v sredino hrbta, nato pa še v občutljivi del moških, kar ga takoj vrže na tla. Ugotovim, da je to tuljenje verjetno alarm. Nekdo je vdrl. Sebastjan?

Stečem do jeklenih vrat in začnem tolči po njih in klicati: »Seb! Seb! Seb!«

»Evelin, si to ti?« slišim na drugi strani.

»Ja! Ne vem, kako naj pridem ven!«

»Odmakni se. Vsaj tri metre. Prinesel sem bombo.«

»Kaj? Kje si dobil bombo?!«

»Kasneje. Raje se odmakni. Eksplozirala bo čez 20, 19, 18 ...«

Odmaknem se, zadaj pa me že čaka minister. Zgrabi me, tako da ne morem pobegniti.

»Ne boš zmagal!«

»Oh, to ti misliš,« reče zelo umirjeno. Preveč za situacijo, v kateri smo.

BUM! Koščki jekla letijo povsod. Z ministrom se skloniva. Ko pogledam gor, tam stoji Seb s pištolo v roki, usmerjeno naravnost v sredino ministrove glave.

»Izpusti jo, ali pa streljam.« Sliši se, da tega pravzaprav noče: »In odlično ciljlam.«

Minister me preseneti, ko me spusti in dvigne roke. Vendar ima na obrazu nevaren nasmešek. Kot da nekaj naklepa. In res, čez trenutek iz sence stopi cela vojska s puškami, Seb pa mi zašepeta: »Beži!« Enkrat ustrelji in jaz ne vidim kam, ker sem obrnjena proti vratom, in že naslednjo sekundo ga čutim, kako teče za mano.

»Desno! Tam je moj motorol!« Zavijeva desno in tam zagledam njegov dvokolesnik.

»Skoči gor! Zaženi ga!«

Zaženem vozilo in Seb skoči gor in sede pred mano ...

Peljeva se že deset minut in nihče ne spregovori.

»Ustrelil sem ga. Nisem hotel.«

Prebudim se iz misli, vendar mu ne odgovorim. Kako sploh odgovoriš na to?

»Upam, da boš zdaj prenehala početi to, ker vidiš, kako nevarno je.«

»Ja,« zašepetam, ampak tisti ogenj v meni še vedno gori.

»Vem, da se zavedaš, da najstniki ne morejo nič, da bi preuredili način vladanja.«

»Ja,« še enkrat zašepetam in res vem, ker bo svet vedno drugačen, kot si želijo posamezniki.

Mija Kolarič, 13 let
OŠ Kašelj, Ljubljana